

Τα οσιακά τέλη του Αγίου Παΐσιου

/ [Αγιορείτικα](#)

Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης (†)

Ο Γέροντας είχε στενή φιλία με τις ασθένειες. Είχε λησμονήσει πως είναι καλά-καλά ο υγιής. Πόνους στους πνεύμονες, στη μέση, στο κεφάλι, στα έντερα, στο στομάχι, στην κοιλιά, αιμορραγίες, λιποθυμίες, κόπωση, αδυναμία και τέλος καρκίνο με μεταστάσεις στο συκώτι και τον πνεύμονα. Υπέμενε γενναία, αγόγγυστα, ευχαριστιακά, δοξολογικά. Πως να μη συγκινηθεί κι ο καλός Θεός μαζί του; Είχε εγκαταλειφθεί στο μέγα του έλεος. Πήγε και στο νοσοκομείο στη Θεσσαλονίκη.

Η παρουσία του ήταν μέγιστη παρηγοριά για ιατρούς, νοσηλευτές και νοσηλευόμενους, κυρίως για τους αγαπητούς του νοσηλευόμενους. Πονούσε μαζί τους, συνέπασχε, πονούσε πολύ και χαμογελούσε, προσευχόταν αδιάκοπα, κανένα δεν αποστρεφόταν, όλους τους δεχόταν, τους σταύρωνε, τους ευλογούσε, τους ευχόταν. Έλεγε με την πλούσια βιωματική του χάρη ο πολύαθλος Γέροντας: «Όσο με ωφέλησαν οι αρρώστιες, δεν με ωφέλησε η άσκηση που σαν Μοναχός έκανα τόσα χρόνια». Πόση αλήθεια, παρηγοριά δίνουν αυτοί οι βιωματικοί λόγοι του

πολύαθλου Γέροντα, στους πολλούς πονεμένους των άστατων καιρών μας !

Προαισθάνθηκε από καιρό το τέλος του και αφού είδε και απόειδε πως λόγω της επιδεινώσεως της υγείας του δεν μπορούσε να επιστρέψει στο πολυαγαπητό του Περιβόλι της Παναγίας, έδωσε στις Μοναχές που τον υπηρέτησαν ολοκάρδια τις τελευταίες του νουθεσίες κι εντολές για την εξόδιο Ακολουθία του και την ταφή του. Προσευχόμενος συνεχώς, ψάλλοντας, δοξολογώντας τον Θεό, κοινωνώντας των Αχράντων Μυστηρίων, μέσα από πόνους αλλά κι έκδηλη ειρηνικά χαρά, τελείωσε ο μακάριος Γέροντας Παΐσιος τον θεάρεστο βίο του, επικαλούμενος τη γλυκειά του Παναγία. Εκοιμήθη εν Κυρίω στις 12 Ιουλίου στις 11 το πρωί του 1994. Στο Άγιον Όρος εορτάζετο η μνήμη των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Κατά την επιθυμία του η κηδεία του έγινε από τον Ιερέα της Μονής και την αδελφότητα. Η κατά τον μυροβόλο συναξαριστή στην αφάνεια μυστικότητα και αδοξία, ήταν παντοτινές οι μεγάλες του αγάπες. Μετά τρεις ημέρες όταν έγινε γνωστή η εκδημία του στον κόσμο, ένα συγκινημένο, κατανυγμένο, ωφελημένο κι ευεργετημένο πλήθος, βρέθηκε να προσκυνεί τον τάφο του μετά θερμών δακρύων ευχαριστίας. Το ίδιο και το ταπεινό Κελλάκι του της Παναγούδας στο Άγιον Όρος όπου βρέθηκε η ιδιόχειρη κατά κάποιον τρόπο πνευματική του διαθήκη: «Του λόγου μου, ο Μοναχός Παΐσιος όπως εξέτασα τον εαυτό μου, είδα ότι όλες τις εντολές του Κυρίου, τις παρέβην, όλες τις αμαρτίες τις έχω κάνει. Δεν έχει σημασία εάν ορισμένες έχουν γίνει σε μικρότερο βαθμό, διότι δεν έχω καθόλου ελαφρυντικά, επειδή με έχει ευεργετήσει πολύ ο Κύριος. Εύχεσθε να με ελεήσει ο Χριστός. Συγχωρέστε με και συγχωρημένοι να είναι όσοι νομίζουν ότι με λύπησαν. Ευχαριστώ πολύ, και πάλιν εύχεσθε. Μοναχός Παΐσιος». Ετάφη πίσω από τον Ιερό Ναό του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκη. Τα δάκρυα των προσκυνητών του τάφου σύντομα τους φέρνουν ανείπωτη χαρά, αφού των Οσίων ο θάνατος αποτελεί πηγή ανεκλάλητης ευφροσύνης κι εξαίσιας παραμυθίας. Στον απλό τάφο του υπάρχει μια μαρμαρόπλακα που έχει ένα ιδιόγραφο ποίημά του:

Εδώ τελείωσε η ζωή

εδώ και η πνοή μου

εδώ το σώμα θα θαφτή

θα χαίρη κι η ψυχή μου

Ο Άγιός μου κατοικεί

αυτό είναι τιμή μου

Πιστεύω αυτός θα λυπηθή

την άθλια ψυχή μου

θα εύχεται στον Λυτρωτή

να 'χω την Παναγιά μαζί μου

Ο ξύλινος Σταυρός του τάφου του στο Ησυχαστήριο των Μοναζουσών του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης, λιτά αναγράφει:

ΜΟΝΑΧΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΕΝ ΚΥΡΙΩ

ΤΗΝ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1994 ΕΤΩΝ 70

Μετά την κοίμηση του

Πολλοί, πολλά σημεία θαυμαστά της χάριτος του Θεού τα αισθάνθηκαν δια μέσου του πιστού δούλου του Παισίου. Άλλοι τον είδαν, αισθάνθηκαν ευωδία από τον τάφο ή το Κελλί του, τον επικαλέσθηκαν και βοηθήθηκαν από ασθένειες ή διάφορα άλλα προβλήματα. Οι διηγήσεις είναι πολλές, αληθινές και αξιοθαύμαστες από καρκινοπαθείς, δαιμονισμένους και τραυματίες τροχαίων ατυχημάτων. Η εμφάνιση και παρουσία του Γέροντα σε όλους έδινε μια μοναδική χαρά. Τώρα ο ακάματος αγωνιστής βρίσκεται πλησίον του θρόνου του Θεού και δεν παύει ακατάπαυστα να δέεται για όσους τον επικαλούνται. Συνεχίζει το έργο της αγάπης που σ' αυτόν τον μάταιο κόσμο έκανε συνεχώς.